

[Jens Møller.]

han nævner, er måske heller ikke helt ved siden af. Sandheden er jo, at lapperier og nødløsninger ikke hjælper os ud af den alvorlige situation, vi står i i dag. Det altafgørende er en langsigtet politik, der kan sænke erhvervenes omkostninger og øge konkurrenceevnen og dermed beskæftigelsen, og som derved også kan hjælpe på betalingsbalancen, så vi kan få overskud i samhandelen med udlandet inden for en rimelig tid.

En sådan konstruktiv omkostningspolitik består af flere elementer. Det første er indkomstpolitikken. Der er vi så heldige, at vi har beregninger, der viser, at indkomstpolitikken virkelig kan hjælpe. Regeringens plan ville jo nedbringe betalingsbalanceunderskuddet i 1980 med 2,6 mia. kr. og hjælpe på beskæftigelsen med 20.000 mand. Lad os sammenligne den med venstres plan, som også er blevet beregnet: den vil hjælpe på betalingsbalancen med 4,5 mia. kr., altså et langt større beløb, og nedbringe arbejdsløsheden med 46.700, altså over det dobbelte, i 1980. Beregningerne viser, at det, der især gør forskellen på disse to planer, er, at mens venstre har regnet med, at augustforliget bliver overholdt, så vi holder os inden for de 6 pct. i lønudvikling, har man i regeringens plan regnet med en noget højere procent i lønudvikling. Dette svarer ganske til de udregninger, kristeligt folkeparti har foretaget i sin Q-plan 2. Vi er dér ligesom i Q-plan 1, der udkom sidste efterår, gået ud fra målsætningen: hvad er det, vi vil? Vi vil have afskaffet arbejdsløsheden, vi vil have overskud på betalingsbalancen, vi vil have saneret vores økonomi, og ud fra denne målsætning har vi angivet, hvilke midler der skulle til, og det har vist sig, at ved hjælp af disse midler kan vi få overskud på betalingsbalancen allerede fra 1980 og være nede på 1-2 pct. arbejdsløse i 1983.

Kristeligt folkeparti erkender således indkomstpolitikens vigtighed. Derfor var vi deltagere i augustforliget i 1976. Regeringen gik da med til en ret stram indkomstpolitik i årene fremover. Vi mente ikke, den var stram nok, men det var dog en begyndelse.

Vi er derfor under de forhandlinger, der har været ført i denne måned, blevet skuffede over, at regeringen nu vil nøjes med nogle pæne ord og erklæringer på dette område og så et forslag, der lægger ansvaret over på erhvervsvirksomhederne uden samtidig at give dem en beskyttelse imod overenskomststridige strejker

og andre ulovlige forholdsregler imod disse virksomheder. Dette vil være at gøre virksomhederne til gidsler for regering og folketing, og det så meget mere som alt tyder på, at de 6 pct. årlig ikke kan overholdes.

En anden kedelig ting ved denne sag er, at hvis lønglidningen får lov at fortsætte, som den er begyndt, og vi stiger op over de 6 pct., bliver det at føje spot til skade for alle de fastlønnede, som har slået sig til ro med en meget lille stigning i deres indkomster i disse år for derved at medvirke til en sanering af økonomien; hvis de nu skal se på, at andre grupper ikke overholder reglerne, men skaffer sig større stigninger, må det være uhyre pinligt for dem. De ved jo, at det vil smitte af på priserne.

Vi ser det sådan, at regeringens initiativ på dette indkomstpolitiske område nærmest virker som et tilbagetog. Det vil i bedste fald virke temmelig lidt.

Men omkostningspolitik er mere end indkomstpolitik. Det betyder nedsættelse af erhvervslivets øvrige omkostninger også. Det er årsagen til, at kristeligt folkeparti i meget lang tid har arbejdet for en kurssikringsordning, og vi hilser det med glæde, at en sådan nu er kommet ind i regeringens plan. Den er vel ikke så omfattende, som vi havde tænkt os, men den er dog et skridt i den rigtige retning, idet den vil være med til at give en lavere rente netop til konkurrenceerhvervene, altså de erhverv, der skal konkurrere med udlandet.

Regeringens øvrige erhvervsfremmende forslag skal jeg ikke gå i enkeltheder med. Jeg kan sige, at der er flere af dem, der er anvendelige, men vi må i det store og hele sige, at de er for specialiserede, og at det mange gange bliver for tilfældigt, hvem der får gavn af dem, og hvem der ikke kan få, når puljen er opbrugt. Det hjælper ikke meget til den generelle omkostningsnedsættelse, der er så overordentlig nødvendig.

Det er derfor, vi er gået ind i et samarbejde med to andre partier. Da venstre fremlagde sin plan og vi læste den, opdagede vi, at den på en lang række punkter var i fuld overensstemmelse med kristeligt folkepartis Q-plan. Som en konsekvens heraf optog vi forhandlinger med venstre og fandt frem til en række forslag, som vi kunne være enige om. Det er i overvejende grad disse forslag, der er baggrunden for de lovforslag, der nu fremsættes i fællesskab af venstre, konservative og kristeligt folkeparti, forslag, der vil kunne fremme den